

имѣкъ нѣма, но пълнота има. Следователно, излишекътъ, който ние искаме да натрупаме, всѣкога ще ни създаде нѣкакво нѣщастие. Сега, като ви говоря за излишекъ, вие ще кажете: тогава какъ трѣбва да живѣемъ? Пали трѣбва да имаме нѣщо складирано за нашия животъ? Да кажемъ, че въ вашия хамбаръ имате 100,000,000 житни зрънца. Мислите ли, че тѣ сѣ ваши? Мислите ли, че тѣ сѣ вашъ излишекъ? Не, вие се самоизмамвате. Тѣ иматъ единъ самостоятеленъ животъ, и вие не може да вземете живота на тѣзи сто милиона зрънца. Вие нѣмате право да ги обсебите. Такава мисль даже не трѣбва да влиза въ вашия умъ. И забѣлжете факта, че всѣки, който като съгради една кѣща, мисли, че тази кѣща е негова, непрѣменно нѣкой отъ тази кѣща трѣбва да умрѣ. Защо? — Понеже камънитѣ сѣ отъ единъ по-нисшъ животъ, то като помисли човѣкъ, че тѣ сѣ негови, тѣ казватъ: „Понеже сме твои, дай ни животъ да живѣемъ въ тебъ“. И не е имало случай на изключение. Въ Търново, единъ отъ нашитѣ приятели поиска да си строи кѣща. Азъ му казахъ да не си гради кѣща. Ама защо? Той си съгради кѣща, не ме послуша, но боледува много врѣме. Най-послѣ оздравѣ, и каза: минахъ трапа. Слѣдъ туй му идва на гости единъ неговъ, много близкъ роднина и умрѣ